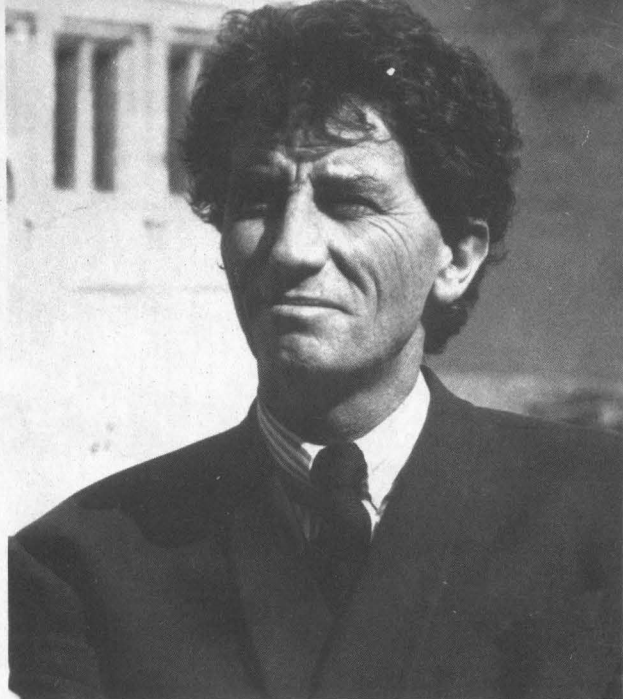

CU JACK LANG MINISTRUL CULTURII DIN FRANȚA

Un scurt interviu lung de o seară

DIALOG

Am avut de câteva ori plăcerea (pentru că este o reală plăcere) să discut cu Jack Lang, ministrul francez al culturii. De fapt, «discuție» este mult spus, eu fiind doar cel care asculta. Am fost în situația de a povesti mai multe atunci când a venit vorba despre Sighișoara. De ce? Pentru că orașul Blois, al cărui primar este dl. Lang, e înfrățit cu Sighișoara. De această dată însă, cu prilejul turneului Naționalului bucureștean cu **Trilogia antică** în regia lui Andrei Șerban, discuția s-a purtat doar în jurul acestui **eveniment**. (Așa l-au numit în unanimitate toți cronicarii, așa l-a socotit și publicul din Paris.) Dar să luăm întrebările și răspunsurile pe rând.

— Vara, în Franța, este o perioadă a festivalurilor de artă. De ce ați socotit necesar și acest «Quartier d'été», Festivalul de vară al Parisului?

— Prea mulți ani, o dată cu venirea verii, Parisul se golea spiritual. Culmea, vara, Parisul are cel mai mare aflux de turiști și tot vara rămân în Paris milioane de oameni. Pentru toți aceștia Parisul trebuia să rămână Paris în cea mai splendidă accepție a lui. Împreună cu câțiva colaboratori ne-am gândit la necesitatea acestei manifestări, menită să atragă mari forțe artistice din întreaga lume, ne-am gândit la o stagiune cu nimic mai prejos decât cea din restul anului. Într-adevăr, poți oare concepe arta în... vacanță? Parisul trebuia să respire artă, indiferent de temperatura sezonului. Festivalul înseamnă: teatru, dans, muzică, marionete, seri muzeale, excursii pe itinerarele culturii, mari reprezentații în spațiile vechi și noi ale orașului, în piețe și în fața unor monumente celebre.

— Deci s-a definit imaginea generală. Aș putea să vă rog să trecem la spectacolul pe care l-ați văzut?

— E normal! Îl cunosc pe Andrei Șerban de mult, i-am urmărit ascensiunea, i-am văzut câteva montări ale tragediilor antice realizate în întreaga

lume. Au fost toate pline de vitalitate, de o veșnică tinerețe. Aș spune însă că, datorită interpretării excepționale a actorilor români, cele trei momente și-au găsit o nouă ordonare. Sînt foarte bucuros că Teatrul Național din București a fost prezent la Paris cu spectacolul lui Andrei, un mare om de teatru, un artist de prim plan, care, cred, a marcat prin personalitatea sa teatrul mondial. Mi se pare minunat faptul că în România există un specialist de asemenea anvergură în fruntea unui teatru cu actori atât de extraordinari.

— Frumoase cuvinte...

— Nu știu dacă sînt frumoase, dar sînt adevărate. România este o țară pe care o iubim mult! Aveți mulți artiști și creatori remarcabili! Socotesc o mîndrie faptul că am putut contribui cu ceva de-a lungul anilor pentru a-i face cunoscuți, pentru a-i sprijini. Făcînd-o în continuare, pot afirma că în acest fel se contribuie la creșterea schimburilor culturale și artistice, la crearea unor noi posibilități de cooperare franco-română și pe acest plan al valorilor spiritului. Chiar recent am găsit câteva modalități concrete care să permită unui număr mai mare de actori francezi să vină în România și unui număr și mai mare de actori români să-și demonstreze realizările în Franța.

— Ar fi posibil să dați câteva detalii?

— (Zîmbet) Nu mai lăsăm cîte ceva pentru viitorul interviu!

O întrebare la care reporterul nu poate rezista ispitei de a stabili data următoarei întîlniri. Deci a fost un interviu cu...

— va urma —

Alexandru Stark

Paris, 25 iulie 1991, în seara primului spectacol prezentat în splendidul spațiu expozițional «La Villette», de Teatrul Național din București cu **Medea**, **Troienele** și **Electra**.